Entrada

PARAULES DE PASQUA. 5ª: “QUEDA’T AMB NOSALTRES, QUE ES FA TARD I EL DIA JA COMENÇA A DECLINAR.” (Lluc 24, 29)

Aquestes paraules, que són una pregària, expressen també un sentiment molt profund quan aquella persona que estimem fa el gest de marxar. “Si us plau, queda't amb nosaltres... mare, pare, amic. Queda’t, no marxis, no ens deixis, que et necessitem a prop, al nostre costat, fent camí. Mentre hi ets ens sentim acompanyats i estimats... Si marxes, què farem sense tu?”

Però és que es fa tard, el temps passa. El dia, el mes, l’any, la vida... ja declinen. Tot passa, sembla ahir, i ves per on, ha passat el temps, ningú el para, estem tan bé, hem estat tan bé amb tu. Encara no, no marxis!

És aquesta la pregària –el sentiment– d’aquells dos deixebles que, anant tristos de camí, foren trobats per Jesús. I també la de tants d’altres homes i dones que, després de la trobada, temem que marxi aquell que es va fer trobadís en el nostre camí.

No va marxar. Ell no volia marxar. Volia sopar amb ells. Tenia moltes ganes de sopar amb ells i mostrar qui era, abans de marxar. Ho va mostrar en la forma de partir el pa. Era Ell. Ara sí, podia marxar, perquè de fet no marxava: en el pa es quedava. D’una presència física passava a la presència de la fe, dels ulls al cor, i del cor a aixecar-se i tornar al camí. La seva presència nova era d’una joia incalculable. Sí, Ell vivia. Sí, Ell viu.

Mirem de no marxar de ningú sense haver partit el nostre pa amb ell... Almenys intentem-ho. Que dur que és un cop de porta!

Ell, el Senyor, si en el camí de la nostra vida ha encès el cor sense donar-se a conèixer, quan fa el gest del comiat i sobretot si es fa tard, no el deixem marxar. Resta poc temps. Anem a sopar: el pa i el retorn a la vida, plens de fe, joia i força. Sabem que va amb nosaltres.

Jesús és viu.

Jesús Renau sj.